

[Krog Hansen.]

havde iværksat. Uden at ville komme ind på enkeltheder i denne undersøgelse kan man vist roligt drage den konklusion, at medlemmernes tro på storstrejker og fabriksbesættelser, som man kender det i udlandet, ikke er særlig stor. Eller sagt med andre ord: medlemmerne er mere stemt for at tale sig til rette end at anvende de hårde metoder.

Nu kan man jo tro på en sådan undersøgelse eller lade være, og selv om det må medgives, at det er et forholdsvis beskedent antal mennesker, der har været inddraget i besvarelsen af de stillede spørgsmål, så er jeg personlig ikke utilbøjelig til at tro på resultatet. De danske lønmodtagere og industriarbejdere er slet ikke så krigslystne, som mange måske tror, og som mange vil gøre dem til. Men der er selvfølgelig en grænse for deres tålmodighed, en grænse for, hvor meget de finder sig i. Og spørgsmålet er, om ikke regeringen igennem den førte politik har overskredet denne grænse. Jeg tror det. Til gengæld tror jeg ikke, i modsætning til arbejdsministeren, at det så meget er et spørgsmål om en påstået kommunistisk agitation, som det er en koordinering af vrede og utilfredshed — en vrede og utilfredshed, der ikke kun stammer fra en lav timeløn, selv om det selvfølgelig er med til at danne det samlede billede af grunden til utilfredsheden.

I Ekstra Bladet for tirsdag den 27. januar bringes der et referat af et møde i Svendborg, hvor statsministeren efter forlydende skulle have talt i to stive klokketimer. Hvis ellers referatet af mødet er korrekt, så tror jeg, at stemningen blandt disse tilhørere meget godt svarer til den stemning, der er fremherskende rundt omkring i dette land. Vi, der kender statsministeren, ved, at han højst sandsynligt har holdt et strålende foredrag om Nordek, fællesmarkedet og valutaunderskud og talt meget om de fundamentale svagheder i den danske økonomi. Men hvad skete der på dette møde, under dette foredrag? Statsministeren blev ustandselig afbrudt — stadig ifølge referatet — af tilråb som „1 kr. mere i timen!“, „En ny regering!“, „Kom nu til sagen!“ Især det sidste tilråb må have virket meget overraskende på statsministeren, som jo altid holder sig til sagen.

Som allerede nævnt tror jeg, at stemningen på dette møde meget godt svarer til stemningen i den brede befolkning. Hvis man som jeg ikke betragter den danske arbejder som særlig stridbar, så må der være ekstraordinære årsager til, at der har været og er strejker rundt omkring på danske arbejdspladser i et omfang, som vi ikke har set i mange, mange år. Lad mig bare i flæng nævne nogle af disse strejker: B & W, som jo var den første, Svendborg Skibsværft, Ford i Århus, Dana Ford, København, Brdr. Gram, Plumrose, Århus, plus en del slagterier, og mange, mange andre kunne nævnes.

Men det er desværre ikke gjort med det. I dag holdes der et møde her i København, hvor tillidsmændene fra omtrent samtlige danske værfter er forsamlet og skal drøfte situationen. Hvad bliver resultatet af disse forhandlinger? Bliver man enig om at følge den bløde vej, eller bliver der nye strejker? Ingen ved det; men det, man derimod ved, er, at ingen ansvarlig regering kan klare denne situation ved at vise ligeGYldighed eller ved at betegne den som en lille klikes propaganda. Dette er simpelt hen folkets reaktion mod den øgede velstandsforskel, hvor færre og færre kommer til at eje mere og mere, og flere og flere kommer til at eje mindre og mindre. Det er folkets reaktion på den borgerlige regering og de brudte løfter politik.

Da denne regering kom til verden for to år siden, blev den — det er der ingen grund til at lægge skjul på — mødt med megen sympati. Langt ind i lønmodtagernes rækker var man indstillet på at give den nye regering et meget langt tøj, som der i allerhøjeste grad har været brug for. Regeringens partier lagde jo ikke bånd på sig selv i valgkampen: boligproblemet skulle ordnes én gang for alle, valutaunderskuddet og handelsbalancen skulle forbedres, renten skulle bringes ned, skattetrykket skulle lattes, kommunalreformen skulle føres til ende, byrdefordelingen mellem stat og kommune og mellem kommunerne indbyrdes skulle ændres, tjenestemændenes benlister og folketingsmændenes dobbeltløn skulle tages op til revision, arbejdsformidlingen skulle rationaliseres og effektiviseres. Men hvad er der sket med hensyn til alle disse reformer? Befinder vi os nu i den sy-